

[Hans Hansen.]

må sikres opholdskommunen så megen skat, at den får dækning for de påførte udgifter.

Jeg vil tillade mig at belyse dette ved et par eksempler. En skatteyder med en skattepligtig indkomst på 8 000 kr., som han har tjent i København, men med bopæl i en oplandskommune, har under den nugældende lovgivning betalt 331 kr. 20 øre til opholdskommunen og 338 kr. 80 øre til København. Det vil sige, at opholdskommunen har fået 46 pct., medens København har fået 54 pct. af hans samlede kommuneskat. Opholdskommunen skal for disse 331 kr. 20 øre holde veje, gangstier, vejbelysning, snerydning, eventuelt skole for et eller flere børn, og dertil kan for en familie med 8 000 kr.s indkomst også komme sociale udgifter, hvis den pågældende familie rammes af sygdom eller anden ulykke. Det må siges, at en sådan fordeling, hvorefter erhvervskommunen får mere i skat end opholdskommunen af en 8 000 kr.s indkomst, ikke kan kaldes hverken rimelig eller retfærdig.

Hvorledes bliver da forholdet efter det foreliggende lovforslag? Da vil opholdskommunen få 552 kr. og København 168 kr., d. v. s. 76,7 pct. af skatten går til opholdskommunen og 23,3 pct. til København.

Men så snart det drejer sig om større indkomster, stiger erhvervskommunens andel i den samlede skat meget stærkt. Af en indkomst på 10 000 kr. får erhvervskommunen 30,2 pct., af en indkomst på 20 000 kr. 49,4 pct., af 50 000 kr. 62,5 pct., og af indkomster på 100 000 kr. får erhvervskommunen 67,9 pct. af den samlede kommuneskat. Efter min mening vil der således ikke være nogen grund til at sige, at erhvervskommunerne er gået for nær ved de foreslåede ændringer i erhvervsbeskatningen.

Hvor stor forskydning det bliver i penge fra erhvervskommuner til opholdskommuner, er ret vanskeligt at bedømme; de eksempler, der findes som bilag til det i folketinget forelagte lovforslag, er ikke vejledende i så henseende, efter at folketinget har foretaget ændringerne i § 27, stk. 2. Men gennemførelsen af dette lovforslag vil medføre en meget betydelig nedgang i antallet af erhvervsskatteydere og dermed en stor lettelse for administrationen.

Her må erindres de mange skrivelser og beregninger, der gennem tiden er foretaget for at påligne erhvervsskat af latterligt små beløb, som ikke har stået i rimeligt forhold til arbejdet og bekostningen med påligningen, og dette er sket, skønt § 27, stk. 3, hjemler erhvervskommunen ret til

at undlade erhvervsbeskatning, når skattebeløbet vil være så ringe, at det ikke kan opveje den med skattens påligning og opkrævning følgende ulempe.

Bestemmelsen i § 27, stk. 4, om indenrigsministerens ret til at give dispensation fra indtægtsgrænsen, går i den nugældende lov ud på, at 5 000 kr.s grænse kan nedsættes til 3 000 kr. I det foreliggende forslag foreslås der, at der i fremtiden kan gives nedsættelse på indtil 35 pct. Dette er mere rimeligt, efter at man har gjort grænsen bevægelig ved at lade den følge sygekassegrænsen. Såvidt jeg ved, skal der være meget stor forskel i de to kommuners forhold, for at erhvervskommunen kan opnå en nedsættelse af denne grænse, men skulle der findes kommuner, hvor store urimeligheder måtte fremkomme, er jeg sikker på, at den højtærede minister vil se velvilligt på ændringer fra disse kommuner.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag og ligeledes det af den højtærede indenrigsminister bebudede ændringsforslag, idet dette vil bringe den nødvendige overensstemmelse mellem §§ 27 og 28. Jeg anbefaler lovforslaget til en hurtig behandling og til vedtagelse i det høje ting.

Jens Jensen: Til lovforslaget om ændringer i loven om personlig skat til kommunen, som det er affattet i folketinget og nu er forelagt her af den højtærede indenrigsminister, vil jeg gerne sige, at det selvfølgelig er en forbedring, et skridt i den rigtige retning, og jeg anbefaler det til vedtagelse. Jeg har imidlertid den opfattelse, at erhvervsbeskatningen helst burde ophæves. Jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt, at man gang på gang blot ændrer satserne, foretager mindre ændringer, så loven bliver ført nogenlunde à jour. Jeg mener ikke, der er rimeligt grundlag for at opretholde denne beskatning. De forhold, som i sin tid blev fremhævet af visse partier, da erhvervsbeskatningen indførtes, er, såvidt jeg kan skønne, ikke mere tilstede. Udgifterne til forskellige formål bliver for en stor del udlignet kommunerne imellem, eller de er overtaget af staten, således at købstædernes, altså erhvervskommunernes andel ikke er forholdsvis større end de bymæssigt bebyggede kommuners og landkommunernes. Ved erhvervsskattens gennemførelse i sin tid tog man jo netop sigte på at skaffe rimelig dækning for de forholdsvis større andele, erhvervskommunerne havde i udgifterne til bestemte formål, men sognekommunernes personlige kommuneskat, for ikke at nævne